

1918, č. j. R. I. 119-18-10, že jest rekurs proti jeho usnesení ze dne 9. října 1918 podle § 528, odst. 1. c. ř. s. nepřipustný, úplně správný, pročež nynějšímu neodůvodněnému dovolacímu rekursu vyhověti nelze.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 8. ledna 1919, č. j. R. I. 15/18. Jakeš.

Projednání pozůstalosti platí za skončené teprve pravoplatným doručením listiny odevzdací dědicům. Ediktální lhůtu § 128 cis. pat. z 9. srpna 1854, č. 208 ř. z. nelze pokládati za lhůtu propadnou, pročež dědickou přihlášku, po lhůtě té podanou, dlužno na soud přijmouti.

V pozůstalosti Růženy H. vyzváni byli neznámí dědicové, aby se k pozůstalosti přihlásili ve lhůtě v § 128 cit. pat. ustanovené. — Ve lhůtě té přihlásila se Marie B. na základě testamentu (později nalezeného) jako jediná testamentární dědička. První soud projednal s ní pozůstalost, učinil ve spisech návrh odevzdací listiny a oznámil dědičce, že jí listina odevzdací bude vydána, jakmile se vykáže, že zaplatila poplatky dědické. Marie B. zaplatila poplatky, jakmile byly určeny, a vykážala zaplacení soudu pozůstalostnímu. Dříve než odevzdací listina byla doručena, přihlásila se po uplynutí lhůty ediktální k pozůstalosti Františka H. jako dědička ze zákona, popírajíc platnost poslední vůle zůstavitelky. První soud naříkaným usnesením nepřijal přihlášku na soud, poněvadž podána byla po lhůtě ediktální, když již pozůstalost s dědičkou dříve přihlášenou byla projednána, úplně uspořádána a poplatky byly zaplaceny.

Rekursní soud usnesení prvního soudu zrušil a uložil prvnímu soudu, aby nepřihlížeje k důvodům, jichž pro odmítnutí dědické přihlášky Františky H. užil, o přihlášce té znovu rozhodnul a pak dále po zákonu jednal. O d ů v o d n ě n í: Nelze souhlasiti s názorem prvního soudu, že dědická přihláška Františky H. je opozděná, poněvadž podána byla po projití lhůty ediktální, když pozůstalost s dědičkou testamentární Marií B. byla projednána. Dle spisů pozůstalostních byl sice návrh listiny odevzdací dne 21. listopadu 1917 sepsán a byly poplatky dědické zaplaceny, listina ta však dosud vydána nebyla. Pozůstalost nemůže se tudíž pokládati dosud za pravoplatně skončenou, vždyť je přirozeno, že by nebylo lze návrh listiny té v platnosti ponechati, jestliže před doručením listiny té dědičce

nastaly by takové okolnosti, jež by byly způsobilé přivoditi modifikaci listiny. Teprve pravoplatným vydáním listiny odevzdací končí projednání pozůstalosti. Jestliže Františka H. podala dědickou přihlášku před doručením odevzdací listiny, nelze ji za opožděnou pokládati a z toho důvodu přijetí její k soudu odeprítí. Dle § 823. ob. obč. z. může, i když dědictví je již odevzdáno, ten, kdo lepší neb stejné právo k dědictví míti se domýšlí, žalovati toho, kdo jest v držení dědictví, aby mu je postoupil, aneb s ním o ně se rozdělil. Z tohoto zákonného ustanovení sluší právem usuzovati, že pokud pozůstalost ještě není skončena odevzdáním, každému účastníku je dovoleno, aby dědickým nárokům v cestě projednávání pozůstalostního platnost zjednal a za tím účelem dědickou přihlášku podal. S názorem tímto není ustanovení § 120 nesp. pat. v odporu, neboť ustanovení to má patrně jen ten účel, aby zabráněno bylo průtahů v projednání pozůstalosti, má tudíž pro obmeškaleho pouze ujmu formální, nevylučuje však toho, kdo po uplynutí lhůty ediktální přihlášku podal, z pozůstalostního řízení, když toto dosud není skončeno. Bylo proto na prvním soudu, aby posoudil, zdali přihláška Františky H. má veškeré náležitosti v §§ 799 a 800 ob. obč. z. předepsané, a jen s tohoto hlediska rozhodnul, má-li k soudu býti přijata.

Nejvyšší soud stížnosti dovolací nevyhověl poukávav na případné odůvodnění naříkaného usnesení soudu rekursního a podotknul pouze vzhledem na vývody stížnosti dovolací, že jednak ediktální lhůtu § 128. nesp. pat. nelze pokládati za lhůtu propadnou, při jejíž marném uplynutí nárok by zaniknul a nemohl by býti již uplatňován, jednak pak, že projednávání pozůstalosti nemůže platiti za ukončeno ani skutečným skončením projednávání, ani koncipováním listiny odevzdací ani konečně zaplacením pozůstalostních poplatků, nýbrž teprve pravoplatným vydáním resp. doručením odevzdací listiny dědicům (§§ 149, 154, 159 a 174 cís. pat. z 9. srpna 1854, č. 208 ř. z.).

Rozh. z dne 18. června 1918, č. RII. 205-18-1.

Schin

§§ 7a, 50 odst. 1, 51 č. 1 až 3 j. n., čl. VI. č. 2 uv. z. k j. n., § 3 zák. o ruč. žel. § 477 c. ř. s. Rozepře z ručební povinnosti železnic nepodléhají vůbec ustanovení § 7a j. n. a bez ohledu na hodnotu mají býti projednávány a rozhodovány před sborovým soudem